

hurtigste og mest virksomme Maade at faa det Spørgsmaal afgjort paa, at faa alle Folketingsvælgere efter den nye Grundlov til at stemme ved Folkeafstemning Ja eller Nej om Spørgsmaalet angaaende Øernes Afstaaelse.

Munk-Poulsen: Den højtærede Finansminister har i en Del af sin Tale henvendt sig til mig. Jeg skal ikke drøfte det teologiske med den højtærede Finansminister, men saa meget kan jeg dog sige den højtærede Minister, at hvis han søger Tilgivelse for sin Synd — det vil han sikkert kunne faa Forklaring om hos de af sine Kolleger, der er forhenværende Præster —, skal han først bekende den. Men det har han endnu ikke gjort. Dernæst vil jeg sige, siden den højtærede Minister talte om den jydsk Hestehandler, at ogsaa vi Jyder har noget, som man ikke altid kan sige saa meget godt om. Man taler om en „Handelsmoral“. Jeg vil imidlertid haabe, at vi ikke skulde komme til her i Danmark at forøge vort Ordforraad, saa at vi ogsaa fik noget, som man kaldte „Ministermoral“.

Der er en Ting, jeg ikke kan begribe, og det er, at den højtærede Finansminister med sit klare Hoved ikke kan forstaa — for jeg vil tro, at han i Øjeblikket ikke forstaa det —, at vi andre ikke, selv om vi vilde, kan tro ham paa samme Maade som forhen. Det fatter jeg ikke. Hvordan skal vi klare for os selv, naar en Erklæring fra Finansministeren kommer, om denne Erklæring er dikteret af hans egen Sandhedskærlighed og derfor er lige til, eller det er en Erklæring, han føler sig forpligtet til at fremkomme med for derved at bevare en Statshemmelighed? Hvilken Etikette eller hvilket Mærke vil den højtærede Finansminister i Fremtiden give sine Erklæringer, saa at vi andre almindelige Mennesker kan skelne mellem de to Slags? Jeg forstaa det ikke.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 11te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sigvald Olsen: Til den lange Diskussion, der har været ført, ikke netop om Overdragelsen af de vestindiske Øer til

Amerika, men om den Benægtelse, som Ministeren er fremkommet med i Anledning af Forespørgselen angaaende Salget af disse Øer — det er særlig det, man her har diskuteret —, maa jeg sige, at det undrer mig, at der ikke i det lukkede Møde fra nogen som helst blev rettet Anker mod Ministrene i Anledning af denne Sag. Den eneste, der tog Ordet og omtalte i Forbigaaende denne Side af Sagen, nemlig den ærede Landstingsmand, som er Formand for Venstre i Landstinget, sagde, at man vel maa slaa sig Taals med, at denne Fremgangsmaade er Skik og Brug mellem Diplomater, altsaa at sligt kan ske og maa ske. Men hvis den Indignation, der senere er kommet til Udtryk, virkelig var ægte, maatte mange flere den Dag i det lukkede Møde være staaet op og have kritiseret dette Forhold. Jeg, der i en Aarrække har haft med Fagforeninger herhjemme at gøre, maa sige, at det er hændt for mig eller andre, naar vi er kommet overens med Arbejdsgivernes Udvalg eller Bestyrelse, naar denne eller hin Konflikt skulde løses ved denne eller hin Overenskomst, at vi har sagt: Der er i hver Lejr en vis Stemning for Krig, vi vil helst have denne Sag afgjort i Fred, men for at kunne faa den afgjort paa den Basis, der nu foreligger, maa vi sørge for, at Meddelelse derom ikke kommer ud i Utide. Hvis der rettes Forespørgsler desangaaende, vil vi sige, at der foreligger intet Forslag. Det har jeg gjort, og det har mange gjort. Jeg vil sige til det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen), at hans Opfattelse af min Sandhedskærlighed eller Ikke-Sandhedskærlighed, fordi jeg har benægtet i et saadant Tilfælde, er mig aldeles ligegyldig. Jeg tror ikke, at han mellem fornuftige Mænd — det skulde da være mellem hysteriske Kvinder og Mænd — kan faa Tilslutning til sin Opfattelse. Men der er ingen, der ellers vil bebrejde en noget saadant.

Disse Bemærkninger har jeg fundet Anledning til at gøre, idet jeg for øvrigt synes, at den Tale, vi nys hørte af Finansministeren, var saaledes, at Mænd, der har Interesse for Landet under de Forhold, vi lever under, burde betænke sig paa at faa os ud i en Valgkamp. De ved godt, mine ærede Herrer Kolleger, at in-